

שמייניסטים שידלובסקי, אמיתי וקרן
 „אינני בטוחה שארצה לגדל ילדים בארץ הזאת...”

במדינה

(המשך ממעמד 17)

בדמיון המזועזע בין השמייניסטים לבין מנ"י היגי מדינת ישראל: מלבד קול בודד אחד, לא התייחס איש בכנס למלחמת יום-הכיפורים. לולא קול בודד זה, אי-אפשר היה לדעת כי המלחמה אכן התקיימה. הצעירים והצעירות, שיהיו קורבנות המלחמה הבאה — כלל לא התייחסו למלחמה האחרונה. לגביהם, היא לא התרחשה כלל, לא הש"י פיעה כלל על מחשבותיהם, דאגותיהם, חלומותיהם.

שואה חדשה? מה כן מטריד את השמייניסטים של היום — ארבעה חודשים אחרי המלחמה?

- מדוע החברה שהיתה אידיאלוגית עז לפני שנים לא רבות — פסקה להיות כזו? (אריאלה קרן, תיכון אנקורי).
- מדוע לא התנגדו לביטול הסובסידיות? (אורי שידלובסקי, תיכון חדש).
- כיצד באה הציונות לידי ביטוי בימינו? (עופר שיף, תיכון חדש).
- האם יכולה השואה לחזור? (אדבי סתיו, עירוני ה').
- מדוע אין חינוך בישראל? (קריאת ביניים לעבר ד"ר דן רונן).
- למה לא מלמדים על לח"י ואצ"ל בבית-הספר? (עוזי, עירוני ה').
- **שני מחנות.** אלה היו עיקר השאלות שעליהן ביקשו השמייניסטים תשובות מה צוות, שכלל את פרופסור ישעיהו ליבוביץ, ד"ר דן רונן, איש משרד-החינוך, והעיתור נאי יהונתן גפן.

במשך הערב נחלקו השמייניסטים שבי אולם לשני מחנות. חלקם הגדול ניסה להגן על המימסד, בעקבות דברי הכפירה של ליבוביץ וגפן. מיעוטם האשים את המימסד — אך בעיקר בתחום מערכת החינוך. מרבית המתווכחים בכנס גילו דעות שמי-רגיות להפליא. הכרותו של פרופסור לייבוביץ, כי המדינה איננה ערך משמעותי, אלא מכשיר להשגת מטרות — עוררה את רוגזו של ינקו פו, מגימנסיה הרצליה, שהכריז כי בשביל ממשלה כדאי אפילו למות.

כדאי להתבולל. דברים אחרים של לייבוביץ — על רבבות היהודים, המתורבים ללים מדי שנה ברחבי העולם — הרגילו את בתיה טינה, השמייניסטית היחידה שהגיעה לערב מירושלים. הגיבה בתיה הג'ינג'ית: „אז אולי כדאי שכולנו נתבולל, הבעיות שלנו יפתרו.”

השמייניסט היחידי בכנס שהעלה את מל-חמת יום-הכיפורים היה מירון איזקסון, גימנזיסט מהרצליה החובש כיפה: „הבחי רות בישוראל הוכיחו שלא השתנה בארץ דבר — גם לא אחרי שנהרגו 2500 בחורים במלחמה.”

מה איכפת? התעלמות זאת של משרתת חתמי הכנס ממלחמת יום-הכיפורים הט"י רידה את מארחיה, אנשי צוותא, וביחוד את מארגנה, מוטי.

מוטי, המבקש להישאר בעילום-שם ביני תיים, הוא מושבניק לשעבר, עירוני כיום, טייס הליקופטר במילואים. לאחר המלחמה, זכה להלם נוסף: „במלחמה, הייתי מוכן לסכן את חיי כדי להציל פצוע.” סיפר זהבוביץ, „כששתחרחתי, גיליתי שהמלחמה

לא הזיזה כלום בעורף. אותה רדיפת מות רות, אותה אדישות. אותם תורי טרמפיסטים כמו לפני המלחמה. „נעצרת רגע לחשוב, כאשר גיליתי ש-גם אני לא עצרתי לטרמפיסטים. תוצאות ה„חושבים” שלו היה הכנס. מוטי האמין כי בקרב הדור הטרי ימצא אנשים שאיכפת להם עדיין. הוא פנה למנהל צוותא, שמעון מנחם, כדי לשכור את האולם. שמעון הפגיש אותו עם צעירי סדנת התיאטרון של המועדון, וכך אורגן הכנס. הוא הוכיח שאכן איכפת להם, לצעירים.

ימים אחדים אחר-כך החליטה שהיא זקוקה לנעליים, נכנסה לחנות-הנעליים מיקו-לינסקי ברחוב דיונוגוף בתל-אביב, וקנתה לה נעליים בשווי 278 לירות. באמצעות אחד השיקים הגנובים, עדנה איהבת את רחוב דיונוגוף. שם היא מטיילת, שם היא פוגשת חברים ומכרים, שם היא גם עורכת את מרבית קניותיה. השיק הגנוב השני שימש לה לקניית פריטי-לבוש שונים בסכום של 775 לירות, בבזטיק סנוב שברחוב דיונוגוף 101. אחר קנתה לה פרווה בשוק אמתימוס בירושלים, את תמורת הפרוטה, 470 לירות, שילמה

נאשמת ערנה אונא
 „קודם להשיג, אחר-כך המבול”

השאלה היא רק, אם מה שאיכפת להם, זה באמת מה שצריך להיות איכפת להם.

דרכי אדם

כך מחלבים במיראה

גם עם שיק

לדא ביטוי

אפשר להתלבש

יש דברים, אשר בכליזאת עלולים לקרות בכל מישפתה הגונה. כך קרה גם לעדנה אונא, בתו של איש משרד-ההוצאה השבויה הובאה עדנה, צברית כחולת עיניים בת 24, בפני בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, כדי לתת את הדין על „קניי תה” 14 במיספר, אותה ביצעה בסניגון זהה לזה של 13 „קניותיה” הקודמות.

רק בדיונוגוף. את צעדה הראשון בדרך המירמה עשתה עדנה בחודש נובמבר 1972, כאשר התארחת בביתו של תושב דימונא, דניאל אלמוזנינו. היא גנבה 3 ש"י קים ותוך פניקס-השיקים שלו.

בישק הגנוב השלישי, בו רשמה סך 850 לירות, את הפרש בין הסכומים קיבלה במומן מידי בעל החנות. עם האוכל — בא גם התיאבון. עדנה פתחה לה שני חשבונות עובר-חשב, האחד בבנק הפועלים, והשני בבנק לאומי ל-ישראל. לצורך פתיחת חשבונות אלה הפ"י קידה בכל אחד מהם סך 50 לירות בלבד, ובכך — חזרה לרחוב דיונוגוף, זוגי נעליים בגודלם — 180 לירות. כך הסתבר לצברית הצעירה כי שיקים חסרי-כיסוי פותחים בפניה אפשרויות בלתי-מוגבלות. שלושה ימים אחר-כך נכנסה למונית מתחנת הצפון, בפנית הרחובות דיונוגוף וויבטינסקי בתל-אביב, ונסעה בני סיעה מיוחדת לטבריה ובחזרה. מחיר ה"נסיעה": 270 לירות טבין-קולקין. את תמורתה שילמה בשני שיקים, על חשבונה בבנק הפועלים השיקים חזרו. כעבור שבועיים לערך קנתה עדנה פ"י ריטי-לבוש באיווניו, שוב ברחוב דיונוגוף, בסכום של 394.50 לירות. מאחר שהיתה כבר נעולה, לבושה ומי חוממת כראוי, החליטה שהגיעה השעה להתקשט. התלשטיים שקנתה בחנות ב-

רחוב אבן-גבירול, עלו 275 לירות. השיק שנתנה, שהיה משוך על חשבונה בבנק לאומי, חזר כלעומת שבא.

בחנות לצרכי-עישון שברחוב אלגבי קני-תה סחורה בשווי 90 לירות, משם המ"י שיכה, עוד באותו יום, לכליבו שלום, ושם קנתה לה, בפנינת החי, כליב ששווי 400 לירות.

בחנות גיומן שברחוב דיונוגוף קנתה פריטים בשווי 105 לירות, ובנד"י, ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, מלבושים בסך 350 לירות.

בחודש אוקטובר 1973 הורשעה עדנה אונא על 13 עבירות מירמה, בעלות אופי זהה. היא שוחררה בערבות, ובית-המישפט החליט לשחררה בערבות, ולדחות את מתן גזר-הדין לחודש יוני 1974, כדי לקבל תסקיר של קצין-המיבחן, שיוגש תוך שלושה חודשים. עדנה ביקשה מבית-המישפט לדחות את מתן גזר-הדין לשישה חודשי-שיש. כדי לאפשר לה להחזיר את סכומי-הכסף.

אך הפיתוי היה גדול מן האיום. בי-חודש ינואר 1974, שלושה חודשים בלבד לאחר הרשעתה בתיק הקודם, קנתה עדנה סחורה בשווי 280 לירות, בחנות נוספת ברחוב דיונוגוף בתל-אביב. לשיק שנתנה לא היה כסוי, ב"ב בפברואר 1974 פנה ד"ר ש. רימר, סגן בכיר לפרקליט מחוז תל-אביב לבית-המישפט, ביקש לבטל את שיחרורה בערבות של עדנה אונא (כפי שהוחלט לגבי הרשעתה הקודמת), ולהורות על מעצרה עד לסיום ההליכים, לאור העבירה הנוספת שביצעה תוך תקופת הדחייה.

הצתה מאוחרת. עדנה היא בתו של איש משרד-ההוצאה, יצחק אונא, מי שהיה קונסול כללי של ישראל בדרום-אפריקה, ועמד לקבל מינוי של שגריר באחת ממדינות אפריקה, קודם שיו ניתקה את יחסיה עם ישראל. יצחק אונא שימש לאחרונה כחבר מישלחת ישראל לוועידת השלום ב-ז'נובה.

„הייתי בחוץ-לארץ 13 שנה, יחד עם אבי,” סיפרה השבוע עדנה לכתב העולם הזה, „הייתי בארצות-הברית, בגרמניה, באנגליה, בצרפת, ולמדתי בהולנד בפנימייה הבינלאומית לילדי הסגל הדיפלומטי. למדתי שם שלוש שנים, לפני עשר שנים אבי התגרש מאמי, בלונדון, אמי הת-חתנה שוב, עם רבי-חובל, וגם אבי התחתן שוב.”

„איך הצלחתי לצבור 14 תיקים פליליים? פשוט, רציני שיהיו לי בגדים כמו לכל בחורה. גם עם שיק ללא כסוי, אפשר להתלבש. לא חשבתי בכלל מה יהיה אחר-כך. לא חשבתי מאיין אני אשיג את הכסף, כדי להחזיר, חשבתי כך: קודם להשיג את הדברים, ואחר-כך, שיבוא ה"י מבול.”

„עכשיו אני מבינה שלא היה לי כדאי לעשות מה שאני עשיתי,” היא מודה: „אני חושבת שהיה לי מזל שלא הכניסו אותי לבית-הסוהר. השופט הבין אותי. אני לא רוצה, אני מתחננת שלא יתנו לי קצין מיבחן. אני לא יכולה לסבול את זה. אני מבקשת שאם כבר, או שיתנו לי עליתנאי.” סניגורה של עדנה, עורך-הדין חיים משר-גב, הצליח לשכנע את בית-המישפט שיש לתת לה תודמנות נוספת, ולשחרר אותה בערבות. בית-המישפט הסכים, בתנאי ש-אביה, הוא שיהחום על ערבות זו.